

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mihail
APARE SĂPTĂMÂNAL

Gratuit
Löbl. Landeskonsistorium der evang. Kirche
A. B. in Siebenbürgen

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 11.016/1941

Notificare oficială

În Academia teologică «Andreiană» din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1941/42 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 20 August 1941, însoțite de următoarele documente:

1. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
2. Extras din matricola botezaților;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.
6. O dovadă dela autoritatea comunală sau polițienească, că a prestat muncă de folos obștesc în vara acestui an.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei.

Inscrierile la Academie se vor face în zilele de 15—18 Septembrie; în 19—20 Septembrie studenții se vor mărturisi și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ținea și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, fundamentale).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminică în 21 Septembrie, iar începerea cursurilor Luni în 22 Sept., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere, fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 6000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Taxa de întreținere în Internatul Academiei e de Lei 18.000. Aceasta se va putea majora, în cursul anului școlar conform fluctuației prețurilor pentru alimente și a scumpetei. La rectorat studenții anului I vor achita, la înscriere, taxa de Lei 925, Lei 1508 pentru cărți didactice și Lei 4000 jumătate din costul reverenzii, restul costului reverenzii îl va plăti Consiliul Arhiepiscopesc; an II Lei 790 plus Lei 1512 pentru cărți didactice; an III Lei 790 plus Lei 513 pentru cărți didactice; an IV 790 Lei plus Lei 1251 pentru cărți didactice.

Inscrierea se face la rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I sunt obligați să prezinte o declarație scrisă și de părinți ori tutori, la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiat în Academie.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatricolare, în ziua de 15 Sept. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ. Primirea definitivă în Academie este deci în funcție de rezultatul favorabil al acestei vizite și al acestui examen.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (obligator reverendă), precum și hainele de pat și anume: o plapomă, sau straiu, trei cearceafuri, și trei cearceafuri pentru plapomă eventual straiu, o perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergare, 4 servete, o saltea și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii merituosi vor beneficia de burse.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu, teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale, spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune, care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă careia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 8 Iulie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Intre Orient și Occident

În Germania apare o revistă de cugetare teologică din colaborarea mai multor gânditori germani și ruși. Ea e intitulată: «Orient und Occident», întrucât expune spiritualitatea a două popoare cari reprezintă prin excelență unul Apusul și celălalt Răsăritul și caută să arunce între ele punți de legătură și de apropiere.

Evenimentele epocale cari se petrec acum la granița de Răsărit, ne sugerează însă o serie de gânduri despre un rol propriu pe care îl are și neamul nostru în marea și îndelungata desbatere dintre Orient și Occident.

Apartinem noi Răsăritului sau Apusului? Facem parte din tabăra popoarelor apusene în luptă necurmată cu Răsăritul năvalnic, sau ne ținem de tipul popoarelor răsăritene?

Ajunge să ne punem această întrebare ca să vedem că răspunsul nu e atât de simplu în ce privește neamul nostru, cum e în ce privește pe cel german sau rus.

Noi am avut și o comuniune neîncetată cu Răsăritul, dar am fost și în luptă neîntreruptă cu el. Răsboaiele noastre s'au purtat aproape sută la sută cu Răsăritul, stând în această privință în tabăra cruciaților apuseni și în special în comunitate de destin cu poporul german, dar hrana spirituală în timpurile de viață etnică nefalsificată am primit-o din Răsărit.

Cum se explică acest lucru?

Prin faptul incontestabil că stăm în fața a două Răsărituri, sau a două aspecte ale Răsăritului. Este un Răsărit creștin din care s'a hrănit tot Apusul, deși nu în chipul neștirbit în care ne-am hrănit noi. Spiritualitatea Răsăritului creștin e temelia de viață a Apusului, este ideea în numele căreia trăește și luptă Occidentul împotriva celui alt aspect al Răsăritului.

Acest al doilea aspect al Răsăritului este cel reprezentat azi prin bolșevismul rusesc, iar până ieri prin amenințarea turcească și înainte de ea prin migrațiunea neîncetată a popoarelor, încheiată prin venirea Ungurilor și Tătarilor.

Răsăritul creștin este unul mai apropiat, celălalt este unul mai îndepărtat. Răsăritul creștin născut între Mediterana și Eufrat, am putea spune că reprezintă geografic adevărata mijlocie între Asia și Europa, e centrul de unde a iradiat într-o parte și în alta. Dar datorită unor împrejurări cunoscute, această lumină supremă la care a ajuns omenirea cam tot pe locurile unde se află leagănul ei, a iradiat mai mult spre Apus. Spre Răsărit dela acel centru decăderea omenirii era mai mare, pornirile instinctive mai sălbătăcite, lumina rațiunii mai stinsă.

Într-o continuă tălăzuire, într-o nestabilitate nomadă, această omenire a trimis dela o vreme valuri-valuri din sâmurile ei spre Apus. De cine s'au isbit în prima lor forță aceste valuri? De centrul de unde a pornit creștinismul. Această lume inferioară, de mână stângă, a trebuit să treacă în iureșul ei neodihnit prin centrul, prin inima umanității, prin locul unde s'a aprins cea mai înaltă lumină în fața valurilor unei omeniri căzută într-o tulburare viață de subconștient.

Așa se explică de ce au fost spulberate toate așezările celei dintâi și mai arzătoare lumi creștine după câteva secole.

Dar creștinismul n'a fost ucis. Razele lui se întinseseră tot mai departe spre Apus. Așa încât deslănțuirea celei mai însălbătăcite omeniri a fost domolită tot de creștinism. Chiar creștinismul de pe locurile prime ale apariției, cu toate că a fost împrăștiat de iureșul năvălitor, a exercitat o influință de temperare asupra valului. Astfel temperat, prin sacrificarea luminii creștine de pe locul original, valul a întâlnit mai departe toate celelalte diguri ale creștinismului, până a fost oprit cu totul, sau până a fost transformat în apă dulce curgătoare.

Poporul nostru a avut în această operă de oprire sau de civilizare a valurilor barbare ale Asiei, un rol de prim ordin. El a fost sau digul ultim dela care n'au mai putut trece aceste valuri, sau forța care le-a muia deplin, transmitându-le Europei apusene într-o formă cu totul adaptată civilizației ei.

Pe Turci și pe bolșevici i-am oprit energic pentru tot timpul la porțile noastre, iar cu ajutorul Germanilor le-am dat la timpul convenit loviturile de grație. Popoarele creștine așezate înaintea noastră spre Răsărit n'au putut rezista. Peninsula balcanică a căzut în fața Turcilor, Rusia în fața pornirilor mongole și barbare ale Asiei și Evreimii întoarsă din Apus cu tot rafinamentul pus în slujba urei anticreștine.

Noi suntem poporul cu spiritualitatea cea mai apropiată de cea genuin creștină, de lumina originară a lui Hristos. Ea nu ne-a venit diluată de marile distanțe, cum s'a întâmplat cu creștinismul popoarelor apusene. În același timp noi n'am căzut niciodată sub forțele întunecate ale Asiei, cum au căzut celelalte popoare de lege creștină genuină. Fără a sacrifica lumina creștină genuină, noi am în-

deplinit în măsură maximă și misiunea creștinismului apusean — devenit mai mult ordine și lege, decât duh — de-a stăvilii puhoaiile Asiei.

Noi am păstrat jarul arzător al credinței răsăritene, bunătatea desăvârșită a sfinților și spiritul de abnegație și de jertfă al mucenicilor, dar aceasta nu ne-a făcut mai puțin atenți la datoria de-a apăra cu sabia ordinea creștină a lumii. Noi avem în suflet dulceața sferică a Răsăritului, dar și spiritul disciplinat al legiuitorilor apuseni.

Noi suntem sinteza între Răsăritul cel luminos, păstrat în integralitatea lui, și între Apusul așezărilor stabile, raționale, civilizate. Așezați la răscrucea drumurilor, ca o lumină cerească, domolim impulsurile sălbătice ale năvălitorilor Asiei, dar transmitem și Apusului înfiorările de viață nouă, gâlgăitoare, desțepenitoare de forme învățate.

Astăzi se repetă același lucru: Desordinea barbară și nomadă a Asiei e isbită de ordinea neînduplecată a Europei. Noi suntem de partea Europei. Dar aplecați-vă urechea și ascultați cine vorbește mai mult de Hristos în această uriașă înclăștare! Poporul român! El împreună cu ideea de ordine, conștiința misiunii creștine. Intre naționalismul european, cel care se înalță transfigurat ca o faptură aparte, este naționalismul românesc pus cu fervoare în slujba lui Hristos.

D. S.

P. S. Episcop Veniamin, cum se anunță dela Caransebeș, a venit săptămâna trecută la reședința episcopescă din Caransebeș, împreună cu consiliul eparhial, luând dispoziții în vederea grabnicel terminări a lucrărilor de reparare radicală a reședinței. Instalarea va urma apoi pe la mijlocul lunii viitoare.

Basarabia se întoarce acasă

Lupta împotriva bolșevismului continuă fără răgaz. Pe tot întinsul uriașului front al creștinătății, trupele aliate fac salturi uimitoare în teritoriul inamic. Petrogradul și Chiewul sunt pe punctul de-a cădea, Smolenskul a fost cucerit, așa zisa „linie Stalin” a încetat să mai existe, iar Moscova e serios amenințată.

După o perioadă de defensivă — impusă de înalte rațiuni militare — a venit și rândul trupelor românești să arate ce pot. Și au arătat din plin. Intreaga lume creștină laudă elanul nestăpânit cu care știu să biruiască și să moară românește ostașii Regelui Mihai I și ai Generalului Antonescu.

Bucovina a fost curățată în întregime. Bravura arătată de Corpul vânătorilor de munte și de Artileria noastră, a întrecut orice așteptări.

Pe frontul din Basarabia, s'au petrecut în ultimele zile evenimente răsunătoare. Epurația se face dela Nord spre Sud.

Tara a aflat, cu mândrie și emoție — din Comunicatul Nr. 5 din 17 I. c., dat de Marele Cartier general al Comandamentului frontului româno-german din România — că „cheia strategică a Basarabiei este în mâinile noastre”. Hotinul, Soroca, Orheiul și Chișinăul au fost ocupate.

Aviația Corpului V Armată și două divizii de elită, s'au acoperit de glorie cu acest prilej.

Mult a fost, puțin mai este... Și Basarabia va răsufla, în sfârșit, ușurată. Nu pentru decenii, ci pentru veci de veci.

Ne plecăm genunchii, mulțumind Părintelui ceresc și cerșindu-i noi biruinți.

Hotarul nedrept dela Răsărit, s'a prăbușit — și Basarabia e iarăși a noastră. (+)

III. Spre o altă viață

Gustul deșertăciunii e specific uman. Animalul e rob al vieții: nu-i simte nimicnicia. El o trăiește: omul o gustă, n-o poate trăi. Căci a trăi este o participare integrală la viață, o absorbire totală în valurile ei. Simțământul deșertăciunii, însă, mărturisește că viața umană obișnuită nu este trăire: ea tulbură numai simțurile și funcțiunile psihice periferice; adâncurile spiritului rămân în liniștile de beznă ale nemișcării. Stau închise în temnița unei vieți moarte. Unii din desgurul de viață scort. concluzia sinuciderii. Gestul acesta e stupid și absurd. Amărăciunea deșertăciunii nu glăsuiește despre lipsa de sens a vieții, ci numai despre lipsa de orizont a acestei vieți, a vieții moderne, cu toate amăgirile plăcerilor ei. Ea însă e mărturie unei alte vieți, unui principiu superior de trăire care există în om: dacă n'ar fi principiul acesta, ne-am trăi viața ca animalele, fără să plouă peste focurile noastre de artificii cenușa tristă a deșertăciunii. *Viața ne apare deșertă și fărâșească, numai în lumina unei vieți superioare, care stă îngropată în tainele ființei umane.* Altfel n'am simți și n'am cunoaște desamăgire, saturația, deșertăciunea.

În acest sens se lămurește și firescul și nefirescul morții: e un capăt firesc al vieții animalice, o eliberare de sub povara banalității sufocante; și e ceva nefiresc: contrazice setea înveșnicirii. Seta înveșnicirii care e manifestarea aceleiași vieți de dincolo de moarte.

E posibilă o astfel de viață? Experiența mărturisește despre existența ei, despre realitatea ei vie, neîndoielnică. Este viața spiritului subzării veșniciei. E mărturia omenirii, glasul istoriei. Cine nu știe că un peisaj frumos din natură te răpește din înălțurile trupului, pentru o clipă, și te înalță într-o regiune dincolo de trup și de lume, unde este tara adevăratelor bucurii în fața cărora pălesc toate «bucuriile» terestre? Cine nu-și dă seama de prăpastia ce există între iubirea pură, desinteresată, spirituală și «iubirea» carnală în care glăsuiesc instinctele oarbe ale firii? Sunt distincțiuni prea evidente pentru oricine a observat atent și a trăit atari momente de euforie spirituală: ele se găsesc la îndemâna oricui. Ceeace însă este accidental și sporadic în viața umană obișnuită, este manifestarea gătită a vieții celei adevărate: viața spiritului. Superioară și neasemanată plăcerilor în care ne tărâm plictiseala vieții: ea e izvorul primăverii spirituale, primăvara veșniciei. Viața aceasta, viața cea adevărată, care coboară din nu știu ce slăvi de taină, mai este supusă morții? Are ea gustul aceleiași deșertăciuni, ca viața cealaltă? Nu. Ea e plină de viață care biruie moartea: e un fragment din viața cea fără de moarte. «Non omnis moriar» — nu voi muri întreg, declară poetul cu emfază. Voi muri, dar nu întreg: peste veacuri va dăinui creația spiritului meu. Și dacă dăinutește creația, duhul creator va muri? Desigur că nu. Totuși nu creația, nici emoția estetică este calea izbăvirii care călăuzește pașii omenirii dela viața trupului, supusă morții, la viața duhului, care depășește moartea. Creația e fulgerul ce luminează beznă a vieții omenești; ea nu e soarele vieții spirituale sub lumina căruia creștem și ne desăvârșim. Artă nu salvează, nu e mântuitoare: ea arată numai direcția, vădește existența unei vieți care e dincolo de cotidian. De aceea este fals și fără sens cultul esteticului, absolutizarea artei. El

menține viața în aceeași mocirlă a patimilor; o înfrumusețează numai cu cununa frumosului, cununa de vise, nu și de realități...

Adevărata viață a spiritului nu și deschide zărilor numai sub lumina unui felcer: în hotarele ei stăpânește, orbitoare, de o strălucire negrăită, lumina de har a dumnezeirii. Patria spiritului nu e pe pământ; patria lui e într-o lume unde dogoresc razele duhului: la sâniurile Tatălui. Acolo este mediul trăirii lui, energia desăvârșirii, lumina iluminării ei, Mântuirea lui cea veșnică. Dumnezeu este viața cea mai presus de orice viață, e izvorul și plinătatea vieții. Cel ce bea din apa aceasta, cel ce participă la Viața lui Dumnezeu, nu va muri și va fi viu în veac. A biruit moartea, a depășit-o. În această perspectivă moartea apare ca o îngrăditură: boii nu pot trece peste ea, dar păsările zboară neîmpedecate, înălțându-se spre slăvilă cerești; viața trupului e supusă îngrădirilor morții, dar viața duhului se înalță peste ele spre slăvile de har ale Dumnezeirii. De unde știm aceasta? Din trăire: din certitudinea sfinților.

Sânt și astăzi oameni cari gustă din bucuriile slăvite ale unei vieți de rugăciune sinceră și vie: vorbesc cu Dumnezeu. Intelectuali laici. Și i-am întrebat: «Vă mai îndoiiți de existența sufletului? Mai e nevoie de argumente?». Răspunsul a isvorât curat ca o neprihănire: — «Cum ne-am îndoi de ceea ce am experimentat ca o realitate dinamică și fericitoare? Ce ar mai putea adăoga argumentele raționale la certitudinea lăuntrică a trăirii?». Experiența rugăciunii este un argument suficient în sine. Adevărul trist e că noi, cei mai mulți, ne mulțumim să vegetăm în stadiul „argumentării” logice. Aducem argumente raționale pentru existența lui Dumnezeu și nemurirea sufletului, ne îndoim sau ne convingem și convingem și pe alții, dar sufletul îl ținem îngropat sub apăsarea cenușie a aceleiași vieți fără sens și pe Dumnezeu îl lăsăm să plutească mereu ca o vagă abstracțiune peste deșerturile unui suflet înăbușit sub molozul patimilor. Suntem în stadiul unui inginer, care cercetând configurația locurilor, verificând datele aparatelor, ajunge la concluzia că în acele regiuni există aur de calitate foarte bună. Dar în loc să înceapă exploatarea, își construiește liniștit o cocioabă, satisfăcut că el stă pe un loc aurifer. Ba, caută să convingă cu un întreg aparat de argumente, pe oricine trece pe acolo, că regiunea aceea e bogată în aur. Ce folos? Pentru el: nici un folos. Pentru alții: fie că îl cred, fie că nu îl cred, aceeași inutilitate. Altceva era dacă ar fi exploatat aurul: n'ar mai avea nevoie de argumente spre a convinge pe nimeni. Despre folos nu mai vorbim.

Săraci cerșetori ai unei vieți de mizerie și tristeți, când în adâncurile sufletului nostru zace — o știm — comoara cea fără de preț a unei vieți îndumnezeitoare! Când oare vom avea curajul să frângem negurile deșerte ale vieții terestre, spre a ancora în oceanul de lumină al nemuririi? Căci dorurile care ne cheamă spre o altă viață nu sânt simple fluturări de vise: sânt adierea împărăției de har și lumină care ne așteaptă dincolo de veac, care se vrea revărsată în veac.

Diacon Nicolae Mladin

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Moarte și viață

Suveranul pe front. M. S. Regele Mihai I a vizitat în 9 și 10 I. c. frontul și a urmărit cu viu interes, timp de 3 ceasuri, desfășurarea bătăliilor în curs. Suveranul a fost salutat de: dl general Antonescu, de șeful misiunii militare germane în România și de ofițeri superiori ai statului major. M. Sa a inspectat un spital din apropierea frontului și câteva unități de ale aviației germane, fiind primit cu entuziasm de soldați.

Recunoștință bravilor noștri ostași

Presa germană din Berlin constată, cu multă laudă, rezistența și luptele eroice ale trupelor române pe frontul dela Răsărit.

Avântul trupelor române, în lupta contra bolșevismului anarhic și în apărarea cauzei creștine, este reliefat în cei mai elogiși termini din partea Germaniei. Corpul de vânători români, care a făcut un marș de 150 km. până la începutul atacului și altă 100 km. în primele trei zile, — spune raportul — a trecut Siretul ocupând Cernăuții înainte ca dușmanul fugărit să poată opune nouă rezistență; fără a aștepta să se arunce pod peste râu, mîile de soldați români, călări sau pe jos, au înnotat prin apă și, trecând malul, au zădărnicit intenția bolșevicilor de-a se reculege și a se pune în apărare. Prutul a fost atins în a patra zi a atacului și Cernăuții eliberați de sub teroarea păgânilor. Rapoartele germane subliniază strălucitele marșuri și spiritul de ofensivă dărză, dovedit de armata română, scoțând la iveală și contribuția puternică adusă de artileria română, care a străpuns fortificațiile sovietice dela Prut.

Reorganizarea vieții bisericești din Bucovina

Indată după ocuparea Cernăuților de armatele germano-române, I. P. St. mitropolit Tit Sîmedrea a luat măsuri de reorganizare și administrare a vieții românești bucovinene.

Mergând la Cernăuți și în satele din împrejurimi, I. P. S. Sa mitropolitul s'a interesat de stările lăsate de profanatorii creștinei, ear prin scrisoare pastorală a cerut preoților din mitropolia Bucovinei următoarele:

1. Să pășească fără întârziere la locurile de unde, prin vîntărie împrejurărilor, au fost siliți să se îndepărteze și să se pună cu toată supunerea și dragostea la dispoziția credincioșilor;

2. Ajuși în parohiile părăsite, să comunice de urgență un tablou complet a obiectelor de artă sau cult distruse sau înstrăinate de dușmani. Să săvârșească toate actele liturgice întârziate (botez, cununii, prohoduri) în mod gratuit, dând atenție deosebită dela caz la caz, prin cuvântări potrivite momentului.

3. Să intervină prin faptă și cuvânt, cu toată stăruința și autoritatea, la forurile corespușătoare, ajutând la refacerea gospodăriilor distruse, fie ale credincioșilor, fie ale instituțiilor publice.

4. Să-și revizuiască practica de până acum, pornind la o activitate mai vie și mai conformă cu duhul evanghelic.

Nr. 10.831/1941.

Comunicare

Se aduce la cunoștință că văduva profesorului diacon Petru Gherman dela Academia teologică „Andreiană” din Sibiu, decedat la 1 Iulie 1941, în baza § 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc, a primit dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu ajutorul preoțesc de Lei 30.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 12 Iulie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Percepte de viață morală Frankliniană

de Dr. G. Preda
vicepreședintele „Astrei”

Sânt cunoscute perceptele de conduită morală pe care foarte mulți savanți din trecut le-au propovăduit și executat.

Unele din ele erau venite prin vocațiunea spirituală a respectivului, la care negreșit se adăoga și influențe persuasive sau sugestive din mediul înconjurător. Un exemplu de o astfel de viață etico-religioasă ni-l oferă celebrul matematician francez B. Pascal.

Alte precepte au fost prin voință proprie de a-și coordona echitabil diversele manifestări ale vieții sociale și de a se ridica prin o astfel de autoeducație la adevărata personalitate morală. B. Franklin constituie un exemplu din această din urmă categorie.

Marele inventator al paratrăsnetului, americanul B. Franklin, care a trăit 84 ani, a fost unul din marii savanți și buni patrioți care pe lângă publicațiile sale importante din domeniul fizicii a adus și servicii țării sale, contribuind la independența sa prin negocierea și stabilirea unei temeinice alianțe franco-americane.

Încă dela vârsta de 26 ani, B. Franklin, care se studiasse și-și cunoștea defectele, se hotărăște să le înlăture.

Aș dori — zice el — să trăiesc fără să comit greșeli, corijându-mi toate acele pe care înclinațiile naturale, obișnuința sau societatea m'ar face să le comit.

Cum însă cele mai mari hotărâri nu pot prevala contra înclinațiilor defectuoase, Franklin a simțit necesitatea să se învingă metodic pe sine pentru a putea ajunge la o cât mai mare perfecțiune omenească.

Franklin considera metoda morală pentru obținerea virtuților, tot atât de importantă ca metoda intelectuală pentru obținerea cunoștințelor științifice.

Această metodă morală Franklin o aplică începând cu desmembrarea și selecționarea calităților în care doria să se formeze, aranjează apoi aceste calități în ordine oportună așa ca ele să-și poată împrumuta forțele mutuale; în sfârșit definește cât mai precis aceste virtuți pentru a și bine ce trebuie să facă și ce trebuie să evite.

Iată ordinea și definiția fiecărei din aceste precepte:

1. *Temperanța* (măsura). Să nu mănânci până la abrutizare și nici să bei până ce-ți încălzești capul (mintea).

2. *Tăcerea*. Să nu vorbești de cât ceea ce este folositor ție și altora.

3. *Ordinea*. Să pui fiecare lucru la

locul său și să acorzi timpul potrivit fiecărei afaceri.

4. *Hotărârea*. Să-ți formezi voința de a executa ceea ce trebuie și ai hotărât să faci.

4. *Sobrietatea* (cumpătarea). Să te mulțumești cu puțin, și să nu risipești banii făcând cheltuieli inutile pentru tine sau alții.

6. *Industria*. B. Franklin întrebuintează această noțiune în sensul dexterității inteligente (lat. industria). Să-ți ocupi timpul cu ceva folositor și să nu faci nimic ce nu este necesar.

7. *Sinceritatea*. Să spui ce e de spus fără înconjur; trebuie ca numai inocența și dreptatea să-ți prezideze gândul și să-ți dicteze expunerea.

8. *Justiția*. Să nu faci neplăceri cuiva și să acorzi altora dreptatea și serviciul ce-l așteaptă dela tine.

9. *Moderafia*. Să eviți extremele și să nu iei ca înjurii resentimentul pe care crezi că-l merită altul.

10. *Curtenia*. Să nu suferi vreo murdărie pe tine sau în jurul tău.

11. *Liniștea*. Să nu te tulburi de lucruri de nimic sau de incidentele inerente ale vieții zilnice.

12. *Umilirea*. Să imiți pe Domnul nostru Iisus Hristos și pe Socrate.

Ordinea și clasificarea preceptelor de mai sus nu este indicată la întâmplare sau arbitrar.

Am pus — zice B. Franklin — temperanța în primul loc pentru că ea poate ține capul (mintea) liniștită și ideile clare atunci când este vorba să veghezi sau să lupți contra obiceiurilor învechite sau contra tentațiilor care se succed în viață. Odată întărită această virtute tăcerea devine mai ușoară. Faptul că prin conversații omul se instruește mai ușor prin ajutorul urechii decât a limbei, recum și dorința de a rupe cu obiceiul de a spune nimicuri sau de a face apovestiri (jocuri de cuvinte) care-ți aduc povârșla numai a oamenilor superficiali, m'a îndemnat — zice Franklin — să așez tăcerea în al doilea loc.

Unind tăcerea cu ordinea (care vine în al treilea loc) pot — zice mai departe Franklin, — să urmăresc mai bine și mai de aproape planul și studiile mele. Hotărârea constituie obiceiul prin care se poate comunica perseverența necesară pentru câștigarea celorlalte virtuți. Cumpătarea împreună cu industria mă ușurează — zice încă Franklin — de datoriile materiale cu care sânt încercat și-mi înlesnește o independentă de sine necesară exercițiului sincerității, dreptății etc.

Știind că nu va putea să parvină să poseadă de odată toate aceste virtuți, Franklin le pune în practică pe rând. El scrie în un carnet toate preceptele. În cursul unei săptămâni însă, numai una din ele, constituie obiectul principal de observație și execuție.

La sfârșitul fiecărei zile el însemna prin minus sau plus abaterile sau bunele practici, pentru care se condamnă sau se aplauda. În acest mod cele 12 precepte în care dorea să se fortifice, erau parcurse în 12 săptămâni. El repeta de 4 ori pe an acest exercițiu moral salutar.

Cercetându-se carnetul său care conținea confesiunea zilnică a greșellor și corijărilor, se găsește că ordinea și tăcerea au fost pentru el preceptele cele mai grele de executat.

Această gimnastică morală Franklin a executat-o un șir îndelungat de ani parvenind să se perfecționeze foarte mult.

La un timp relativ scurt după începerea exercițiului (1733) el observă schimbări în atitudinea sa. El declară că devenise mai sobru, mai temperat, mai neobosit la muncă, mai binevoitor, drept și înțeleghător. Fuga de idei, nerăbdarea și mai ales spiritul înțepător destul de acustic din discuții care-l caracterizează în trecut, dispăruse în mare parte. Fără a jigni sau înșela pe cineva el căuta să pătrundă suflului omenesc făcându-se util și serviabil.

Către sfârșitul vieții recunoaște că „morală este singurul calcul rezonabil pentru o fericire individuală și singurul garant pentru o fericire colectivă”.

Franklin vorbește de calculul rezonabil, întrucât el introduce în practica vieții așa zisa „algebră morală”. Principiul acestei algebre era de a nu lua o hotărâre în chestiuni mai importante, decât numai după un timp mai îndelungat de examen al chestiunii și numai atunci când argumentele pro întreceau pe cele contra.

Fără pretenția de a înlătura cu totul înclinațiile naturale, regulile de morală Frankliniană, care sunt în realitate regulile de morală creștină, dirijează individul, conducându-l spre onestitate în viață, pregătindu-l să fie util sieși și altora, asigurându-i cu un cuvânt succes în munca vieții sale.

Am crezut că este bine să expun sumar aceste precepte creștinești, această gimnastică morală, această metodă ușoară de aplicat pentru toți acei ce doresc ca odată cu îmbogățirea spiritului să dobândească și aptitudinea de a se conduce în viață fără multe greșeli.

Organizați Reuniuni de femei

Conferință preoțească. — Cu toate greutatea timpului de față, cercul pastoral al *Gârbovei* s'a întrunit în parohia Gârbova la conferință, Duminecă în 6 Iulie 1941. Au participat preoții cercului condus de părintele președinte *I. Muntiu* din Cărpiniș.

La ora 9 sfânta biserică era plină de credincioși, popor și intelectuali. Liturgia sf. Ioan Hrisostom slujită în sobor a decurs maiestros și, la ecteniile preoților, alături de cântăreții stranei, răspundea poporul într-o armonică manifestare.

La priceasnă, părintele *G. Buzea* explică evanghelia zilei, luând ca pericopă textul: „Voi sânteti lumina lumii, nu poate cetatea a se ascunde deasupra muntelui stând”, arătând misiunea preotului și datoria fiecărui creștin de a fi lumină aprinsă a lui Hristos.

S'a făcut apoi sfințirea apei mici și rugăciune cu ingenunchere, ca Dumnezeu părinților noștri să ajute țara și Regele în luptă cu dușmanii credinței. Părintele *I. Geler* a predicat despre unirea sufletească ce trebuie să existe între toți creștinii.

Terminată slujba, credincioșii au fost stropiți cu apă sfințită; preoții părăsind biserica, s'au dus la locuința părintelui *N. Opreș*, care în scurta sa păstorie de 12 ani, în colaborare cu dl notar *P. Cărpinișan*, a realizat multe lucruri frumoase pe seama bisericii și a păstorilor săi. Cel mai de seamă este *casa culturală*, care cuprinde și un dispensar cu bae, medic, agent sanitar, soră de ocrotire.

După masă, prezidenta reuniunii de femei, soția preotului local, învățătoarea *Ana Opreș* însoțită de surori de caritate și de conducătoarea de grădiniță, a condus soțiile preoților conferențieri la dispensar, vizitând femeile bolnave și ducându-le mângăiere și cuvânt de întărire, — în timp ce preoții au ținut conferință intimă, discutând temele tratate și alte chestiuni bisericesti. — *Raportor.*

Știri din Satulung-Brașov. În urma apelului adresat prin primăria comunei Satulung de către prefectura Brașov, spre a se strânge bani și rufărie pentru răniți, Reuniunea femeilor ortodoxe române dela biserica Sf. Adormiri din Satulung a colectat dela credincioșii acestei biserici următoarele: în bani 12.060 Lei. Rufărie: 33 bucăți cămăși, 17 perechi indispensabile, 40 bucăți ștergere și șervețe, 9 cearceafuri, 9 perechi ciorapi, 7-5 m. pânză, 5 fețe de perină, 2 perini, 1 halat, 2 baste, 1 bucată săpun. — Toate acestea au fost înaintate prin dl primar al comunei Satulung la prefectura județului Brașov. Danile credincioșilor acestei biserici, precum și strădanile Comitetului reuniunii femeilor ortodoxe române, merită să fie cunoscute și urmate.

* FOIȘOARA *

Credință și patriotism

Destinul neamului ne cheamă la luptă pentru apărarea dreptății și a drepturilor noastre. De aceea trebuie să fim, cu toții, gata a ne îndeplini datoria. În timp ce mulți frați de ai noștri se luptă pe frontul înclăștrării împotriva comunismului, noi, ceilalți, să ne ridicăm sufletele la Domnul și să-L rugăm să ne ajute, să ne dea biruință și mângăere.

Biruință armatei și mângăere credincioșilor rămași acasă, părinților dragi și sufletelor copiilor îngrijorați.

Și, pentru a ne împărtăși din acest înalt dar, să căutăm a ne transpune în starea sufletească pe care Domnul nostru Iisus Hristos, în asemenea împrejurări, o așteaptă dela noi, și la care El însuși ni-a dat pildă în noaptea din grădina Ghetsimani și pe drumul Golgotei.

Mai întâi, să ne supunem cu umilință voli lui Dumnezeu și să ne ancorăm cu credință neclintită, fără murmur, în vâltoarea vremilor aspre pe care le trăim. El e Stăpânul a toate, El trimite binele și răul, dar acesta din urmă totdeauna numai spre binele nostru. El lasă să cadă peste

noi încercările rășoiului, ca să devenim mai buni, mai credincioși, mai nobili și mai jertfelnici.

Așa-i omul. Pacea și liniștea adeseori îl fac mai rece și nepăsător, — dar, în mijlocul mizeriei și al suferinței, sgura răutății se desparte de suflet și poate iarăși iubi mai curat, poate suporta greșeli și răutăți, poate purta greutatea altora și poate sluji altora în iubire și abnegație.

Arătați-vă, fraților, și voi, acum mai ales, iubirea întru Hristos; luați parte la munca obștească și la ajutorarea sărmanelor mame și a celor părăsiți. Astfel ușurăm sufletele iubitorilor noștri ostași de unele griji — și le sporim capacitatea de luptă.

În al doilea rând, răbdarea să nu ne părăsească nicio clipă. Pe câmpul de luptă se cere vitejie, dar și acasă viața-i luptă și suferință. Balsam de alinare se toarnă peste inimile îndurerate.

Și, apoi, rugăciuni fierbinți să isbucnescă din sufletele noastre. Știm că acum milioane de credincioși urmăresc cu rugile lor din depărtare, pe cei dragi; știm că în ochii multora, în loc de zămbet se ivesc lacrimi și că, deși sântem acasă după trup, dar sufletul nostru — în rugăciune — e în altă parte: acolo unde primejdia e mai mare. Știm că vitejii noștri în toiul luptelor își oferă viața în mâinile lui Dumnezeu; știm că, ascultând de glasul con-

științei, se mărturisesc, se împărtășesc și se mângăie în faptul că nu numai iubirea părintească și a copiilor, ci și îndurarea lui Dumnezeu îi conduce, asemenea îngerului păzitor, pe drumurile primejdiei.

Să ascultăm acest glas al adăncurilor noastre, să ne iubim, să ne rugăm, să ingenunchiem în sfinte slujbe și să implorăm mila Domnului, care strigă către noi:

„Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați, și eu Vă voi odihni pe voi”, (Mat. 11, 28). —

Prelucrare după O. Prohászka, de

Pr. Iuliu Ișă

Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(32) De protopopul Gh. Maior

Deși tratam cu tot respectul pe bătrâni, pe acesta nu l-am cruțat. De-l cruțam mă compromiteam și compromiteam ordinea, pe care voiam s'o introduc în biserica mea. Și i-am zis ceva mai apăsător: „De 2 săptămâni v'am rugat să veniți după rânduială, și acum tocmai d-ta te găsești să strici, d-ta care ești fruntaș și ar trebui să dai pildă tuturor? Ei, dacă voești să iei sf. paști dela mine, să aștepți între cei de seama d-tale”. S'a făcut omul ca un rac, dar a cedat. Nici n'avea încotro. Și așa învățătura care voiam să le-o dau, mi-a reușit

magistral. Când au văzut ce repede a mers „împărșitul paștilor” și „ce frumos”, n'au mai putut înceta a mă lăuda. De aici încolo, aveam rânduiala dela sine oridecâteori aveam de împărșit, mirui, „botezat”, (stropit cu apă sfințită) întreg poporul. Mi-era mai mare dragul să-i văd venind înșiruiți unul după altul după vârstă. Exemplul a avut mai multă putere de convingere, decât predica.

Cazul acesta poate are putere să vă demonstreze, că disciplina totdeauna așa se creează: mai mult dându-le exemplu sau exemple, decât predicând. Când preotul însuși se supune necondiționat unei superioare discipline sufletești, este imposibil să nu-l imiteze și credincioșii și să nu-i urmeze cuvântul.

Voină să facă acestea preotul, să nu fie un nesuferit, unul care afectează cucernicie, sfințenie, ordine, disciplină, în mod respingător. Totul trebuie să emaneze natural, fără exagerare, din conștiința înaltei sale chemări de mijlocilor între pământ și cer, din convingerea intimă, că are să urmeze Domnului, că nu mai trăiește el, ci Domnul în el și prin el în mijlocul tuturor credincioșilor. Din raportul în care stă el cu Hristos răsare și trebuie să răsără atitudinea lui la altar și la orice serviciu. Și duhul părintelui va însufleși și inimile fiilor lui duhovnicești, cu putere căreia nu-i vor putea rezista.

Chișinăul desrobotit!

Cartierul General al comandamentului frontului germano-român din România comunică:

Cheia strategică a Basarabiei este în stăpânirea noastră. Bătălia, pentru cucerirea și curățirea masivului Corneștilor s'a terminat. Hotinul, Soroca, Orheiul și Chișinăul au fost ocupate.

Marea împlinire națională, a intrării trupelor desrobitoare în Chișinău, va fi cinstită în capitală și în toată țara, în mod deosebit, astăzi, Sâmbătă în 19 Iulie 1941.

Luptele îndârjite, desfășurate în centrul Basarabiei, au durat 15 zile și s'au terminat, pe lângă toată rezistența înfricoșată a bolșevicilor, cu marșul victorios al trupelor române în Chișinău. Forțe considerabile din armata roșie au fost nimicite sau capturate cu acest prilej, pe lângă o pradă uriașă de arme și material de război.

INFORMAȚIONI

Moartea unui Arhimandrit. La mănăstirea Cernica a fost înmormântat în 8 l. c. arhimandritul maior de rezervă Iustin Șerbănescu, starețul distins al mănăstirii și fost cavaler al ordinului Mihai Viteazul. În viața monahală regretatul dispărut, care a trăit 72 de ani, a dat exemplu de credincios călugăr și neînfricat român. Mobilizat în 1916 cu grad de preot locotenent în rezervă, a participat la numeroase lupte, mergând cu crucea în mână înaintea trupelor și fiind însuși grav rănit. Înainteașit, a rămas mai departe în mijlocul ostașilor, iar în luptele din Ardeal a însoțit pe generalul Moșoiu, cu care a intrat în Budapesta. Arhimandritul Iustin a slujit, cu toate puterile sale sufletești, Crucea și Oastea, Domnul să-l primească între dreptii Săi!

În înțelegere cu chiriarhii celor trei eparhii basarabene, ministerul cultelor a delegat pe consilierii eparhiali și pe protopopii de județ să-și ia posturile în primire. Au plecat, în primul rând, protopopii, cari vor cerceta situația fiecărei biserici și vor raporta, făcând propuneri în acest sens.

Primul serviciu divin după eliberare. Dumineca trecută, după ocuparea Cernăuților de trupele române, s'au redeschis bisericile orașului. În catedrala mitropolitană din Cernăuți s'a săvârșit serviciul religios, la ora 11 a. m., în asistența autorităților militare și civile și a unui mare număr de enoriași. În legătură cu acest

act, s'au trimis telegrame omagiale Suveranului, Conducătorului Statului general Antonescu, și vicepreședintelui prof. Mihail Antonescu.

Județul „Ștefan cel Mare“. Pentru ca numele eroului Ștefan cel Mare al Moldovei să fie pomenit zilnic de urmașii din ținutul Chiliei și Cetății Albe, guvernul român a hotărât ca Basarabia să aibă 10 județe, cel nou înființat purtând numele lui Ștefan cel Mare. Noul județ va fi județul pescărilor din Basarabia și se va alcătui din părți luate din județele Cetatea Albă și Ismail, cu capitala Chilia Nouă.

Serviciul Cenzurei, Sibiu, roagă pe Onor. public care scrie și trimite cărți poștale deschise prin poștă, să le scrie cât se poate de scurt. Scrisul să fie clar, ca scrisoarea să fie citită cu ușurință de personalul însărcinat cu cenzura. Cărți poștale care nu vor fi scrise așa cum se arată mai sus, vor fi reținute de cenzură și apoi distruse.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 20 Iulie 1941, va predica părintele protopop Mihail Neagu.

Ad. Nr. 304/1941

(51) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Dâncul mare**, protopopiatul Orăștiei, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială, pentru care preotul primește chiria cu cât e închiriată Școlii primare de stat.
3. Sesiunea parohială în extensiune de 10 jugăre arător și fânaș, precum și folosința cimitirului vechi și a unei grădini.
4. Adăul, adică una ferdelă de porumb cu ciocani, dela fiecare fum (circa 120 fumuri).
5. Ziua de clacă obișnuită din bătrâni, dela fiecare fum.
6. Stola obișnuită în parohie în timpul de acum.

Cererile de concurs și autorizația de candidare, însoțite de actele cerute de Regulament, se vor înainta, în termen, oficiului protopopesc ort. român al Orăștiei.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare în parohie, spre a face cunoștință cu enoriașii. Oficiul protopopesc ortodox român al Orăștiei, în înțelegere cu consiliul parohial.

Orăștie, la 10 Iulie 1941.

Pr. Iosif Vințan
adm. protopopesc

2. Despre sf. liturghie. Pregătirea preotului. Pregătirea sf. daruri. Dispoziții canonice. Întâmplări în legătură cu sf. liturghie.

Cel mai înălțător și edificator serviciu divin e sf. liturghie. În cursul ei trăim toate nuanțele sentimentului religios creștin, aprofundăm cea mai pură cugetare creștină, îndrumăm sufletul pe cea mai frumoasă cale a vieții adevărate, măcar pe timpul duratei ei. În cursul săvârșirii ei ne aducem aminte de toată viața și activitatea Domnului de pe pământ, de tot ce a făcut și ce face pentru mântuirea noastră. Istorie și actualitate, actualitate și viitor, viață terestră și nemurire cerească, într-o splendidă icoană a împărăției lui Dumnezeu! Oamenii slujind cu cetele de Heruvimi, și stând pe pământ dar cu sufletul în cer! Făcându-o azi și totuși auzind pe Domnul în foisorul din Ierusalim zicându-ne: Luați mîncăci trupul meu... și luați beți sângele meu... și această să o faceți întru pomenirea mea spre iertarea păcatelor voastre (Luca 22, 19—20) ca să aveți viață întru voi; și văzându-l înălțându-se la cer; și apoi descifrând prin mister, că iarăși va să vie!

Domnul însuși a săvârșit real sf. liturghie, jertfindu-se pe Sine pentru noi. El a instituit-o și pe cea spirituală (și în aceeași vreme și reală) de azi. Și a repetat-o în Emaus în ziua cea luminoasă a Invierii. Și-au

săvârșit-o în ziua cea dintâi a săptămânii sf. apostoli și cei dintâi creștini, și dela ei toți ortodocșii până la noi, și se va face până la ziua venirii celei mari.

Cu frică și cu cutremur au slujit-o toți, căci, nu este nimeni vrednic să-l slujească; din mila Lui s'au învrednicit oamenii. Așa trebuie slujită și azi. Un preot nu poate săvârși păcat mai mare, decât apropiindu-se de sf. altar pentru acest serviciu cu nevrednicie, apropiindu-se cu gând și inimă profană. O pregătire sufletească i se cere, o grijă la procurarea și pregătirea celor necesare jertfirii, o grijă la împrejurările în cari are să servească. Sfintele sinoade ecumenice și locale, expresie a voinței sf. Duh, și Biserica prin diferitele ei rânduri au ținut să facă băgător de seamă pe fiecare preot la toate cele câte-i pot pune sufletul în primejdie de moarte veșnică liturghisind cu nepăsare și nevrednicie. Și eu îmi țin de darie să vi le fac cunoscute, adăogând și câteva sfaturi pentru cazuri de neprevăzut.

În Biserica ortodoxă, cum știți avem, trei sf. liturghii: a sf. Ioan Gură de Aur, a sf. Vasile și a sf. Grigorie Dialogul numită și „Liturghia celor înainte sfințite“. Cea dintâi se face mai des, și anume totdeauna, când nu se face cele două din urmă. A sf. Vasile, care este ceva mai lungă, se face numai de zece ori pe an; și anume

Nr. 343/1941

(47) 3—3

Publicare de licitație

Parohia ortodoxă-română din Șercaia, județul Făgăraș, cu aprobarea P. V. Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu, Nr. 9994/1941 dă în ziua de 20 Iulie 1941 ora 4 p. m. în licitație publică cu oferte închise repararea edificiului casei parohiale protopopesc.

Renovarea cuprinde lucru de zidărit, zugrăvit și tâmplărie — înlocuirea ferestrelor vechi — în valoare totală de 91.760 lei. Licitația se va ține la oficiul protopopesc ortodox român din Șercaia.

Vor fi admiși numai maeștrii diplomați; odată cu oferta se va depune în numerar sau efecte publice și o garanție de 5% din valoarea devizului. Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea celui concurent, în care are mai mare încredere.

Planul și devizul se pot vedea în orice zi la oficiul protopopesc ortodox român, Șercaia.

În caz că licitația nu ar avea rezultatul dorit, angajarea lucrării se va face prin hună învoială în aceeași zi, sau o altă dată fixată, fără însă a mai publica o nouă licitație.

Șercaia, la 30 Iunie 1941.

Pr. Chirion Marcu
adm. protopopesc

Nr. 178/941

(45) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. II-a **Boian**, din protopopiatul Târnavei, prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială 32 jugăre arător și fânaș.
3. Casă parohială constând toare din 3 camere, o bucătărie și toate supraedificatele.
4. Lemne de foc din pădurea foștilor iobagi, de 3 zile de lucru circa 3 stânjini, a căror tăiere și adus privește pe preot.
5. Stola obișnuită în parohie, stabilită de consiliul parohial.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Târnavei, în Târnăveni, în termenul indicat. Candidații vor anexa la cerere și concesiunea P. V. Consiliului Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie. Candidații se vor prezenta cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc în vreo Duminecă sau sârbătoare spre a fi cunoscuți de către parohieni.

În înțelegere cu consiliul parohial.

Târnăveni, la 1 Iulie 1941.

Gheorghe Oprean
protopop

Nr. 112/1941

(50) 2—3

Publicare de licitație

Parohia ortodoxă română din Sibiu II Inferior, dă în licitație publică în ziua de 29 Iulie 1941, ora 10, cu oferte închise, în capela din strada Vasile Lupu Nr. 44, manopara edificării bisericii, conform planului și condițiilor din caetul de sarcini.

Ofertele se vor face pentru lucrările de fundație, zidărie și acoperiș.

Participanții la licitație vor depune, pe lângă ofertă și o garanție de 5% din valoarea devizului estimativ de 2.500.000 lei în numerar sau efecte publice.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenorii diplomați și specialiști în lucrări de biserici.

Planul și caetul de sarcini se pot vedea în fiecare zi la Oficiul parohial din strada Șoimului 3, Sibiu.

În caz că licitația nu va avea rezultatul dorit, se va ține din nou în ziua de 7 August 1941.

Sibiu, 10 Iulie 1941.

Pr. Nic. Constantin
paroh adm.
Mihail Tureanu
epitrop

Nr. 620/1941

(43) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a III-a **Rapoșel**, din protopopiatul Geoagului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială nouă, cu toate dependențele necesare.
3. 5 jugăre sesiune parohială veche — teren arabil și grădină.
4. 3 jugăre sesiune parohială nouă, teren arabil, primit dela reforma agrară, în curs de întabulare.
5. Folosirea celor două cimitire.
6. Câte una ferdelă porumb sfărmat a 30 litri, dela cca 96 familii.
7. Partea de lemne din comună: aproximativ 10 cară anual.
8. Dreptul de pășunat în pășunea comunei, pentru orice număr de vite.
9. Venitele stolare obișnuite în parohie.

Doritorii de a ocupa acest post își vor trimite cererile însoțite de actele (între care și binecuvântarea de candidare) necesare la oficiul protopopesc al Geoagului, județul Hunedoara.

Candidații se vor putea prezenta în parohie numai după ce-și vor fi exoperat binecuvântarea de candidare și cu prealabila încuviințare a protopopului.

Geoagiu, la 10 Iunie 1941.

Teodor Glodeanu
protopop

apost. și 13 al sf. Nichifor). Nici acelaș preot nu poate săvârși două sau mai multe liturghii în aceeași zi, chiar dacă vorbă de biserici diferite.

Nu se poate săvârși decât în biserică sfințită de un arhieru sau de un delegat al său, și numai dacă are antimis. Fără antimis nu este iertat a se servi sf. liturghie nicăiri. Cu antimis și cu binecuvântarea arhierelui și în liber (b. o. în timp de război pe câmp). Dar și antimisul trebuie să fie valid.

Antimisul e valid, când din partea arhierelui e provăzut cu moaște de ale sf. mucenici, când poartă numele arhierelui carele l-a sfințit, hramul și locul bisericii, căreia i s'a dat, cum și anul, în care i s'a dat. Să se vadă limpede icoana de pe el; să fie curat și întreg. Dacă s'a mînjit, s'a ars în vre-o parte, a început să se rupă, nu se mai cunoaște inscripția, se trimite la centrul eparhiei, cerând altul nou în loc. Nu este iertat să se spele, sau să se cărpească, căci preotul își pierde darul de-o va face.

La servirea sfintei liturghii, preotul nu poate merge fără pregătirea prescrisă de Biserica și cerută și aprobată de consiliul preoțesc. Și iată în ce constă:

1. Să se păzească de a fi pătat de vre-un păcat greu, numit și de moarte; de va avea, să alerge la duhovnic pentru a dobândi iertare prin mijlocirea acestuia.